

ZVON

ČERVEN - JUNE

2022

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Kdysi dávno jsme se s přáteli bavili o tom, jak to bude vypadat v nebi. Kolik lidí, tolik různých představ a pohledů na naši budoucnost. Jeden můj velmi dobrý kamarád se nám svěřil, že vlastně co se týká jeho samotného, on má strach z toho, že tam bude všechno pořád stejné. Tedy nekonečné štěstí – ale žádná změna. Řekl přímo, že má hrůzu z toho nekonečného štěstí. K tomu dodal, že vlastně krása našeho života je naděje, že se něco zase zlepší, že očekáváme změnu, těšíme se a z toho žijeme. Narození dítěte, svatba, nová práce, uzdravení z nemoci, setkání s přáteli, ukončení školy, začátek léta, dokončení projektu, prázdniny, dovolená a tak dále a tak dále. Řečeno krátce – změna je život.

Jak to tedy bude? Ještě že naštěstí tu máme knihu sepsanou s pomocí Ducha Svatého – Bibli. Tam se píše v listu od sv. Pavla Korintským – *Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“*

Otázka může tedy znít, je vůbec rozumné přemýšlet, jak to bude v nebi? Sv. Terezie z Avily, mystička 16. století uvažuje asi takto. Cokoliv je dobré a povzbuzující v tvém duchovním životě, u toho v modlitbě prodlévej. Potom uvádí několik různých příkladů, které člověka nutí k lepšímu životu – k lásce k Bohu a člověku.

Přemýšlíš o tom, jak Ježíš trpěl na kříži a jak tě má moc rád a ty nechceš být lhostejný? Zůstaň u toho a rozjímej o změně života. Přemýšlíš o tom, jak je to hrozné zakoušet pekelná muka, které si zasloužíš za svoje hříchy? Zůstaň u toho a rozjímej o změně života. Přemýšlíš o tom, jak to bude nádherné v nebi? Zůstaň u toho a přemýšlej o změně života. Vyber si sám, co tě nejvíce inspiruje...

Pro každého z nás je připravená jakási cesta do Božího království. Bůh ji připravil pro Tebe a on sám Ví, že je to ta NEJLEPŠÍ.

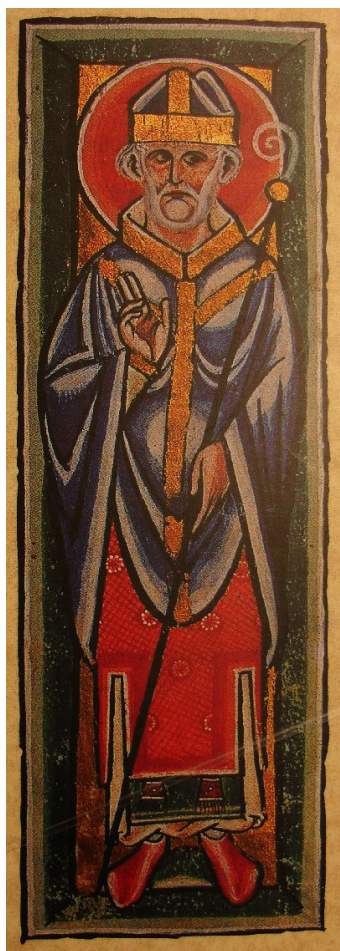

příjemnou četbu

VE FOREST HILLS 24 KVĚTNA 2022
VÁŠ FR. ANTONÍN

Svätý Izidor Sevillský

MV

Svätý Izidor Sevillský, alebo aj Izidor zo Sevilly, sa narodil okolo roku 560 v španielskej Cartagene. Pochádzal zo vznešeného a majetného rodu. Jeho otec sa volal Severius, matka Teodora; okrem Izidora mali ešte dvoch synov: Leandra a Fulgencia (oboch neskôr biskupov) a dcéru Florentínu, ktorí sa v Katolíckej cirkvi väčšiu tiež uctievajú ako svätí. Izidor bol najmladším dieťaťom, a keď trochu vyrástol, vzal si ho k sebe brat Leander, arcibiskup Sevilly, aby u neho študoval.

Územie dnešného Španielska bolo v tom čase kráľovstvom Vizigótov a títo prijali v štvrtom storočí ariánstvo za svoje náboženstvo. Katolíci tam mali ale čoraz silnejšie zastúpenie, čo kulminovalo prijatím katolíckej viery vizigótskym kráľom Rekaredom v roku 587. To však neznamenalo, že arianizmus odtiaľ úplne vymizol, ariáni mali stále svoju hierarchiu aj vplyv.

Izidor bol veľmi nadaný študent a takisto bol zbožný. Za kňaza ho vysvätil jeho brat, sevillský arcibiskup sv. Leander. Pred obrátením Španielska v roku 587, počas vlády Rekaredovho otca kráľa Leovigilda, boli katolíci kruto prenasledovaní. Izidorov brat arcibiskup Leander bol poslaný do vyhnanstva, Izidor však ostal a horlivo kázal proti ariánom. Títo sa ho snažili najprv dostať na svoju stranu rôznymi sľubmi, kariérou, vplyvom, peniazmi, no nič nepomohlo, ani následné útoky na Izidora. Nástup kráľa Rekareda, ktorý prijal katolícku vieru, znamenali pokoj pre Cirkev, biskupi sa mohli vrátiť a prenasledovanie skončilo.

Po smrti svojho brata bol Izidor v roku 600 zvolený za arcibiskupa Sevilly. Bojoval proti stále prítomnému ariánstvu a v roku 633 predsedal španielskej synode v Toledě, ktorá položila základy života Katolíckej cirkvi v Španielsku. Podporoval vedu, zriaďoval a udržiaval kláštory a kláštorné školy ako základ náboženskej vzdelanosti v rannom stredoveku. Usiloval sa nastoliť prísnu cirkevnú disciplínu a zriadil formačnú inštitúciu pre budúcich kňazov pokladanú za prototyp kňazských seminárov (tie boli zavedené pre celú Cirkev až Tridentským koncilom v 16. storočí).

Vo svojom diele zachoval odkaz antickej vzdelanosti. Je autorom teologických (Úvod do kníh Starého a Nového zákona, O pôvode a zániku otcov, Niekoľko alegórií zo Svätého písma) a liturgických diel (O cirkevných úradoch, De ecclesiasticis officiis), učebnice dogmatiky a etiky Sententiarum libri tres, ako aj diel z oblasti dejín (Veľká kronika, Chronica maiora; Dejiny kráľovstiev Gótov, Vandalov a Svébov, Historia de regibus Gothorum, Vandalorum et Suevorum; Chvála Hispánie, Laudatio Hispaniae; O slávnych mužoch, De viris illustribus) a prírodných vied (O prirodzenosti vecí, De natura rerum). Jeho najvýznamnejším dielom je 20-zväzková encyklopédia Etymológie (Etymologiae) považovaná za súhrn (sumu) antických vied, v ktorej zosumarizoval poznatky z obdobia antiky i zo súdobého obdobia z rôznych vedných disciplín (lekárstvo, právo, náboženstvo, jazyk, príroda a iné). V prvých troch knihách sa zaoberal siedmimi slobodnými umeniami (gramatikou, rétorikou, dialektikou, aritmetikou, geometriou, astronómiou a hudbou), v ďalších knihách medicínou, profánnymi dejinami až po vládu Hérakleia, teologickou vedou, náukou o Cirkvi a herézami.

Dielo Izidora zo Sevilly spoluurčovalo stredovekú vzdelanosť, je považovaný za jedného z prvých organizátorov kresťanskej kultúry. Izidor zomrel v roku 636, v roku 1598 bol kanonizovaný (vyhlásený za svätého), neskôr v roku 1722 bol vyhlásený za učiteľa Cirkvi.

**Ked' ma budeš z celého
srdca hľadať, nájdeš ma.**

Tvoj Boh

the strangest way

Walking the Christian path

Being a Saint

by bishop Robert Barron

A few years ago, I made a retreat at the Benedictine monastery of St. John's Collegeville, Minnesota. In the course of my visit, I had several conversations with the eminent historian and liturgist Godfrey Diekmann, a man who had played a large role in the liturgical movement of the 1930s and 1940s and who had been a peritus at Vatican II. Ninety-two years of age but still spry and brilliant in conversation, Godfrey regaled me with stories of his various adventures and battles. After listening to him for several hours, I said, "Godfrey, if you were young again and could mount the barricades, what would you fight for in the Church today? Bringing his cane down on my knee, he said, without a moment's hesitation, "Deification!" Not the answer I was expecting, but nevertheless an intriguing one. Throughout his career, Diekmann had taught the Greek Fathers – Origen, Gregory of Nyssa, Basil the Great – and it is safe to say that their central motif was theosis, rendered in Latin as deificatio, becoming divine. What these theologians meant was that the entire purpose of the Christian life was to make us not simply better people, ethically upright, but to make us driven, to conform us to a participation in the life of the Trinity. Being holy, burning with the fire of God's own life, is the point.

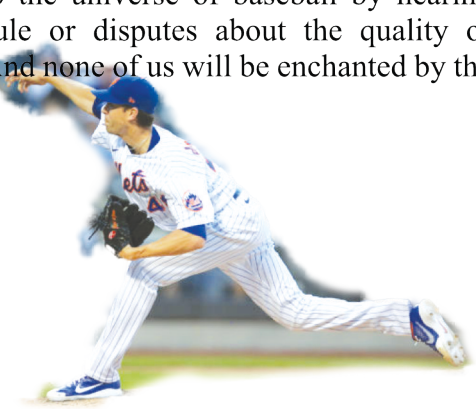
Soon after his conversion to Catholicism, the young Thomas Merton was walking down a New York City street with his friend Robert Lax, also a recent convert. In the course of their conversation, Lax said to Merton, "Tom, what do you want to be?" A bit surprised and befuddled, Merton responded, "I don't know: I guess what I want is to be a good Catholic." Lax fired back: "What you should say is that you want to be a saint." Merton said that this strange answer changed his life: from that moment on, he knew that Christianity was not primarily a matter of getting his ideas straight, but rather getting his life straight. Hans Urs von Balthasar said that the only true theologians are the saints – those who have practiced the life of Jesus.

Christianity – like baseball, painting, and philosophy – is a world, a form of life. And like those other worlds, it is first approached because it is perceived as beautiful. A youngster walks onto the baseball diamond because he finds the game splendid, and a young artist begins to draw because she finds the artistic universe enchanting. Once the beauty of Christianity has seized a devotee, she will long to submit herself to it, entering into its rhythms, its institutions, its history, its drama, its visions and activities. And then, having practiced it, having worked it into her soul and flesh, she will know it. The movement, in short, is from the beautiful (it is splendid!) to the good (I must play it!) to the true (it is right!). One

of the mistakes that both liberals and conservatives make is to get this process precisely backward, arguing first about right and wrong.

No kid will be drawn into the universe of baseball by hearing arguments over the infield fly rule or disputes about the quality of umpiring in the National League. And none of us will be enchanted by the world of Christianity if all we hear are disputes about *Humanae Vitae* and the infallibility of the pope. Christianity is a captivating and intellectually satisfying game, but the point is to play it. It is a beautiful and truthful way, but the point is to walk it.

Vždycky znova mne překvapí, že pro mnohé lidi je promluva ve mši natolik důležitá, že jsou schopni ujet několik desítek kilometrů, aby si poslechli dobré kázání. Církev přiznává, že homilie je nezbytná pro posilu křesťanského života, a z tohoto důvodu musí být součástí mše alespoň v neděli a při slavnostech. Zároveň však promluva samozřejmě nepatří mezi vrcholy mše svaté – těmi je hlásání evangelia, eucharistická modlitba a svaté přijímání.

Promluva ve mši se nazývá homilie (z řeckého slova pro vyučování), aby se odlišila od kázání mimo mši, pro které platí trochu jiná pravidla. V Římě vyšel v roce 2014 dokument nazvaný dvěma nesrozumitelnými slovy: Homiletický direktář. Navzdory svému zvláštnímu názvu se jedná o velmi krásný a užitečný text, který chce pomoci těm, kdo kázání připravují, aby porozuměli úkolu, který od nich církev žádá. Upozorňuje se zde, že homilie nesmí být přednáškou na jakékoli téma, vědeckým výkladem Bible, katechetickou výukou, ani osobním svědectvím. Tyto prvky jsou dobrými sluhy – v kázání se mohou vyskytnout –, ale špatnými pány. Pokud by kázání bylo jen jedním z toho, bylo by zmrzačené. Vatikánský direktář stanovuje, aby se homilie skládala z těchto částí: (1) výklad přečteného biblického textu ve světle Ježíšovy smrti a jeho zmrtvýchvstání; (2) příprava na slavení eucharistie; (3) vysvětlení, jak slyšené Boží slovo a přijatá eucharistie mohou působit v každodenním životě po odchodu z kostela.

Kázat ve mši může jen biskup, kněz nebo jáhen. Má smysl, aby o vlastnostech homilie věděli i ti, kdo kázání jen poslouchají? Myslím, že ano. Mají totiž právo na to, aby homilie opravdu posilovala jejich život s Bohem, a mohou její správnou podobu na kazatelích vyžadovat. Mohou se za ně samozřejmě modlit a mohou jim také obstarat Homiletický direktář pod stromeček.

Slovo z Písma k tématu

Buďte si však především vědomi toho, že žádné proroctví v Písmu není ponecháno soukromému výkladu (2 Petr 1,20).

Moudrost církevních otců k tématu

Jako krávy běhají po polích a loukách a obíhají vinice a olivovníky, aby ze spasených květín a lístků připravily mléko svým telátkům, tak kněží musejí ustavičnou četbou trhat květy z různých hor svatého Písma, z nichž připraví duchovní mléko, jímž budou moci posloužit svým synům... Tělesné krávy nejen že jdou ke svým telátkům, ale také telátka jim běží vstříc a hlavou ťukají na vemeno, a pokud jsou větší, dokonce se stává, že přinutí své matky vstát ze země... Tak také dobří kněží musejí věrně chtít a toužit, aby je jejich synové pro spásu své duše ustavičným dotazy vyváděli z poklidu (sv. Caesarius z Arles, 6. stol.).

Srdce – zdroj tajemství naší existence

Když některé věci známe tak dobře, že si je okamžitě dokážeme vybavit, je na tom něco značně uspokojivého. Děti se rychle naučí násobilku - a po celý zbytek života pak víme s naprostou jistotou, že sedmkrát sedm je čtyřicet devět a že dvanáctkrát dvanáct je sto čtyřicet čtyři. Nudným mechanickým učením se tyto informace stávají součástí nás samých: známe je z paměti ("srdcem").

Ve středověkém křesťanském myšlení byla představa učení se z paměti něčím, co sahalo mnohem dál než k násobilce. Znamenala změnu směru života člověka tím, co Benedikt označoval jako hágá, přenášením myšlenek z rozumu do srdce, aby tak člověk stál v Boží přítomnosti celou svou osobností. Teofan Poustevník, ruský mnich v devatenáctém století, příkládá vážnost podobné myšlenky: Tím základním je stát před Bohem s rozumem v srdci - a takto před ním stát bez přestání dnem i nocí, až do konce života.

Stát před Bohem - ne nutně prosit o něco nebo vůbec mluvit slovy - znamená vstoupit do osobního vztahu s ním, takřikajíc "tváří v tvář". "Stát v srdci" pak označuje vztah, který pramení z hlubokého centra naší osobnosti, kde můžeme být přímo v Boží přítomnosti a otevírat se Boží lásce. Mezi rozumem, citem a vůlí už není třeba rozlišovat. Jde o postoj neustálé modlitby, aby naše obecenství s Bohem nebylo jen příležitostným cvičením, ale rysem celé naší bytosti.

Srdce – zdroj tajemství naší existence

Druhým aspektem "učení se z paměti" je učení se, jak reagovat na symboly, na názorné obrazy i představy, které poukazují na to, co není vidět a co je za hranicemi našeho poznání. Řecké slovo *symballein*, z něhož je naše slovo odvozeno, znamená "spojovat" nebo "setkat se". Symbol je jako most spojující dva kraje propasti, protože spojuje dvě jinak oddělené představy. Ale podobně jako způsob, jak se díváme na dějiny, je i náš výklad symbolů určován naším světovým názorem. Pohanský svět vykládal svět a jeho vliv na lidi z hlediska mnoha bohů, takže tu byli bozi

deště, bozi války a tak dále. Moderní věda používá znaky, které odpovídají fyzické hmotě. V takových případech je jazyk znaků informativní, možná přesvědčivý, ale stěží duchovní, protože symboly, které dávají prostor pro více než jednu významovou rovinu, jsou bohatší než znaky.

Když však naše symboly ukazují na transcendentního Boha za hranicemi hmotného světa, stávají se jazykem duchovního života. A pokud takové symboly nedostatek víry nebo jejich nedbalé užívání odloučí od skutečnosti, kterou mají vyjadřovat, dostáváme to, co T. S. Eliot označoval jako "rozbité obrazy".

Zamysleme se nad symbolem, který jsme postavili do středu této kapitoly, symbol srdce. Záměrně o něm hovořím jako o symbolu, a nikoli jako o pojmu nebo znaku, protože vyjadřuje úplnost našeho života, materiálního i transcendentního, a jako takový je nenahraditelný. Když nám někdo otevře své srdce, je nám svěřeno nějaké velmi důležité tajemství ze života toho člověka. Srdce je také místem, kde tento člověk může komunikovat s Bohem. Mluvíme-li o srdci pouze z fyziologického hlediska, nebo když ho označujeme jen jako "sval", pak žádné takové symbolické postavení nemá. Ovšem "srdce" je zdrojem tajemství naší existence. Proto se Brentano modlil:

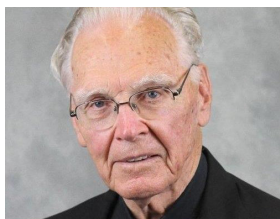
„Pane, smiluj se nade mnou a dej, aby mé srdce mohlo znovu rozkvést.“

ZEMŘELI

Paní Jiřina Kvapilová La Greca zemřela 27. dubna 2022 ve svém domě na Long Islandu. Zemřela krátce před svými 101. narozeninami. Pohřeb měla v pátek 6. května v pohřebním domě Fairchild Sons v Gardens City. Její ostatky budou převezeny do Prahy na Olšany, kde bude pohřbena do rodinné hrobky. S láskou vzpomínají a o modlitbu prosí dcera a syn s rodinami.

Paní Nad'a Sláma zemřela 10. května 2022 ve věku nedožitých 81 let. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji.

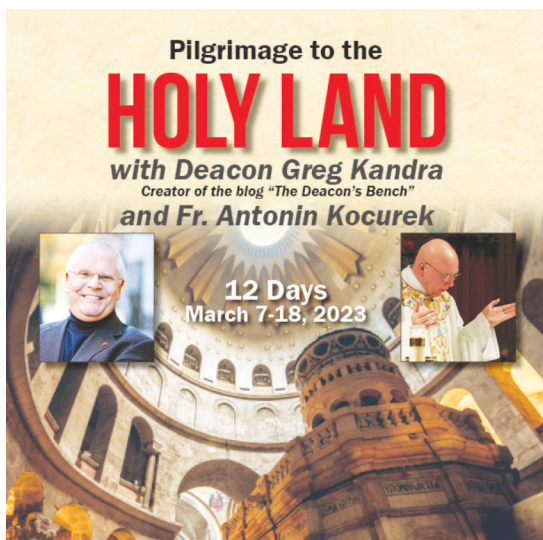

Mons. Emil Wcela,

pomocný biskup Rockville

Centre diecéze zemřel 21. května 2022. Pohřeb se konal 27. května 2022 v kostele sv. Jana Nepomuckého v Bohemii. Biskup Emil se narodil 1. května 1931 v Bohemii na Long Islandu, NY. Jeho rodiče pocházeli z Čech. On sám mluvil a

rozuměl obstojně česky. Na kněze byl vysvěcen roku 1956. Roku 1988 byl vysvěcen na biskupa a stal se pomocným biskupem v diecézi Rockville Centre. Velmi pomohl naší katolické komunitě tím, že umožnil působení českým kněžím v New Yorku. P. Jindřich Kotvrda (1996 – 1999) a potom P. Antonín Kocurek (1999 – 2004) mohli bydlet a pomáhat ve farnosti Roslyn. Otče biskupe, děkujeme Vám za lásku a krásný příklad dobrého pastýře. Ať Vám Bůh otevře bránu do života věčného.

**For more information contact: select
International Tours 800 842 4842
rebecca@select-intl.com
selectinternationaltours.com**

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVNU 2022

datum	úmysl	dárce
5.6.	Za zemřelou Naděju Slámovou	krajanská rodina
6.6.	Za + rodiče Bláhovy a jejich syna s manželkou	rodina Bláhů
10.6.	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena Smrčka
12.6.	Za zdraví pro celou rodinu	Hedvika Krátká
19.6.	Za Annu Jelínkovu a Máriu Čápošovou	Manželé Jelínkovi
26.6.	Za zomrelých John a Joseph Kováčik	Marcela a Jovy Skrkon

BLAHOPŘEJEME

v červnu oslaví narozeniny: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Petr Combs 26. června, Ota Bláha 29. června

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Patricia Babor, Hedvika Krátká, Mary Michalik, rodina Kvapilova, Fred Jurena.

Letos v červnu navštíví pěvecký soubor **CAMPANELLA z Olomouce USA. V neděli 26. června zazpívá soubor po mši svaté také v našem kostele v Astorii. Mše svatá v 10.30 AM. Začátek koncertu po mši svaté 11.30 AM**
www.campanella.cz

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narodil se v Brně, vyrostl ve Strážnici jako jeden z pěti sourozenců. V roce 1967 zde vystudoval Střední všeobecně vzdělávací školu a poté rok pracoval v Gottwaldově jako dělník, aby získal „dělnický původ“. V roce 1968 zahájil v Olomouci studia teologie, na kněze byl vysvěcen 23. června 1973. Mezi lety 1973 a 1982 působil jako kaplan ve Zlíně a ve Valašských Kloboukách. Od roku 1982 do března 1990 byl farářem ve Vizovicích.

Dne 17. března 1990 byl jmenován pomocným biskupem olomouckým. Vysvěcen byl 7. dubna téhož roku arcibiskupem Vaňákem. Za biskupské heslo si zvolil větu **Quod dixerit vobis facite** (Co vám řekne, učíte). Po smrti Františka Vaňáka převzal jako pomocný biskup správu diecéze a posléze byl 28. září 1992 jmenován arcibiskupem olomouckým, správu diecéze převzal 7. listopadu 1992. Pokračoval ve snaze svého předchůdce obnovit diecézní struktury a instituce zlikvidované v průběhu komunistického útlaču. V rámci obnovy církevního školství založil či obnovil celou řadu církevních škol, např. tehdejší Cyrilometodějské gymnázium (1992), VOŠS Caritas (1995), Stojanovo gymnázium (2001). Inicioval vznik Tříkrálové sbírky. V období od 25. ledna 2000 do 24. března 2010 byl předsedou České biskupské konference, od 24. března 2010 byl jejím místopředsedou. Dne 28. dubna 2020 byl do pozice předsedy ČBK zvolen po kardinálu Dominiku Dukovi podruhé. Zároveň je jejím delegátem pro charitativní činnost. Byl předsedou přípravné komise Plenárního sněmu katolické církve v České republice. 17. května 2015 koncelebroval se Stanisławem kardinálem Dziwiszem v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce slavnostní vzpomínkovou mší k 20. výročí návštěvy sv. Jana Pavla II. a jeho setkání s mládeží, při němž byl do ostatkové skřínky poblíž oltáře sv. Viktora uložen relikviář s ostatkem – krví – sv. Jana Pavla II. Shromáždění pozdravil prostřednictvím televizního přenosu z Říma Svatý Otec papež František. Na podzim 2020 onemocněl koronavirem, byl hospitalizován a podle jeho vlastních slov byl jeho stav velmi vážný: „Ocitl jsem se na prahu věčnosti“. Po několika týdnech hospitalizace se uzdravil. Dne 13. května 2022 jej papež František jmenoval 37. arcibiskupem pražským. Intronizován bude 2. července 2022.